

23.95x34.25	33	עמוד 2	המגזין	מערב -	28/01/2013	35492204-9
ישראלן איש הברזל תחרות טריאתלון - 24880						

לא אחת לדמיין סצנה שבה אני נפצע ממש כמו בסרט. כך שהדברים הבשילו אצלי עוד בחיי הבריאים. בסוף הנבואה גם הגשימה את עצמה, אבל אני החלטתי לא לאפשר לעצמי להיכנס למרה שחורה".

למה אתה מתכוון?
 "קיבלתי החלטה שזו הסיטואציה ושעכשיו איאלץ להתמודד איתה לטוב ולרע. אין זמן או טעם לבכות על מה שקרה. הפציעה הזו תל-וזה אותי גם כך בשארית חיי. כמובן שהיו לא מעט משברים. בעיקר תופעת הפנטום, שנו-תנת הרגשה כאילו הרגל עדיין נמצאת, הר-ציאה ממני לא מעט תסכולים. אבל במכלול הכנתי את עצמי לפרק חדש בחיי".

בשלב זה החליט דויטש בדומה לשאר חב-ריו שסיימו את שירותם הצבאי, שגם הוא זקוק לחופשה ארוכה וממושכת מעבר לים כדי לטעון מחדש את המצברים. "הייתי צריך טיפול בחיים, במיוחד אחרי מה שעבר עליי. הגעתי לעבוד כמפעל לדגים בפינ-לנד. זו הייתה עבודה פיזית לא פשוטה שכל-לה פריקת סחורה ושטיפה של הדגים, אבל הצלחתי לעמוד בה. עברתי תמיד עם מכנ-סיים ארוכים ונעליים גבוהות כדי שלא יזהו שאני קטוע. ככה עברתי מספר חודשים. לאף אחד פשוט לא היה מושג שמתחת למכנס אני קטוע רגל".

בצעירותו היה דויטש שחקן כדוריד בהפ-ור על רחובות והספורט היה תמיד קרוב לליבו. אחרי הפציעה הוא התחיל את החזרה לעולם הספורט דרך בריכת השחייה, ושם עשה את הצעד הראשון בדרך לקריירה מרשימה בס-פורט הנכים שכללה אינספור תחרויות ות-ארים במגוון יעדים ברחבי העולם, גם בתחום רכיבת האופניים.

"במים הרגשתי הכי בנוח בעולם", הוא מגלה. "ידוע שהשחייה היא הענף השיקומי הטוב ביותר. אין לחץ על המערכת השלדית, מה גם שאני יכול לשחות עם רגל אחת. הר-גשתי שאני ממש חוזר לעצמי וצובר כוחות מחדשים".

העיסוק בענפי המים הוליד עבור דויטש הצעיר מפגש יוצא דופן עם שליט ירדן, המלך חוסיין. "יצא לי לראות אותו באחת התחרויות באנגליה", הוא נזכר. "זה היה כשנה לפני הח-תימה על הסכם השלום ולא כולם במשלחת שלנו ידעו איך לאכול את זה שהוא שם. אני לא התביישתי ומיד ניגשתי ללחוץ לו את היד. מבחינתי זה היה כבוד גדול. הרגשתי סוג של חלוץ בדרך לתהליך השלום איתם. עד היום, כששואלים אותי מה עשיתי למען הספורט והמדינה, אני מספר על כך שהייתי שותף לרגע היסטורי".

גם הפיק ההיסטורי מדיני לא הצליח לע-צור את התקדמותו של דויטש, שזכה לייצג את ישראל במשחקים הפראלימפיים בסידני בשנת 2000, הפעם כשחקן נבחרת הכדורעף. "הנסיבות לכאורה לא נעימות, אבל מי היה מאמין שאזכה להיות חלק מאירוע ספורט בקנה מידה עצום שכזה. זו ההוכחה שגם אחרי משבר או מגבלה אפשר להמשיך לחיות, ובג-דול. האולימפיאדה הזו הצליחה להכניס את החיים שלי לפרופורציות".

פתח של תקווה

למרות ההשתתפות במגוון ענפי ספורט, קלים וקשים כאחד, דבר לא הכין את דוי-טש לקראת האתגר הצפוי לו באמצע העשור השישי לחייו. שיחת טלפון מרוכב קטוע רגל שהכיר חשפה בפניו פרויקט ראשוני של אר-גון ירדני צה"ל (FIDF), שבמסגרתו נערכו שיפורים לתותבות עבור נכי צה"ל במטרה להצליח להחזיר להם יכולות שאבדו עקב הפציעה.

וכך, לאחר 33 שנה שבהן לא התאפשר לו לרוץ, החליט דויטש להגיע עד לקצה גבול היכולת שלו ולהירשם לתחרות איש הברזל שנערכה ביום שישי האחרון באילת. מדובר באחד מענפי הספורט הקשים ביותר גם עבור ספורטאים ללא נכות, שכולל מסלול מתיש של 3.8 ק"מ שחייה, 180 ק"מ רכיבה על אופנ-

וגבולות בחיים. מאז ומתמיד בחרתי לא להס-תכל על המכשולים שבדרך, אלא לדעת לנתב אותם כנקודות ציון בדרך להגשמת חלומות. זה הזמן שלי להוכיח שגם הבלתי אפשרי יכול להיות אפשרי".

כמו בסרט

1979. דויטש, מפקד בסיירת גולני, עומד בראש צוות של תריסר חיילים שיוצא לעו-ר מק לבנון. בדרך חזרה מהפעילות המבצעית המפרכת עולה הכוח על מוקש. דויטש סופג את הפציעה הקשה ביותר ומאבד בפיצוץ את רגלו הימנית מהברך ומטה.

"אולי זה יישמע מעט מוזר, אבל היתה בי מוכנות נפשית שאירוע כזה עלול לע-בור עליי", הוא מסביר. "פציעות של חיילים שחזרו מלבנון היו אז נושא די שכוח. יצא לי

השכמה קבועה בחמש בבוקר, עשרה אימונים בשבוע, תפריט מוקפד ותלכיד משפחתי תומך.

לא מדובר באורח חייו של ספורטאי או לימפי שנמצא בדרך למדליית הזהב, אלא בעדי דויטש, אחד מספורטאי הנכים הבכ-רים של ישראל ומי שאיבד כמויות רבות של זיעה במסגרת תחרות ישראלן סמסונג - איש הברזל הישראלי - שנערכה באילת ושאותה סיים עם תוצאה של 14:20:12. רק שבניגוד לעמיתיו, דויטש עשה זאת לרא-שונה בתולדות הענף בארץ עם הברזל קטן אחד, כאשר התחרה עם רגל אחת בלבד, זכר לפציעה במהלך שירותו הצבאי.

"אני נמצא בבועה חלומית שלא אתן לה להתפוצץ", סיפר דויטש (53) על ההכנות לתחרות, שנערכה ביום שישי האחרון. "אני מאמין שצריך להסיר כמה שיותר חסמים

יים ומקצה מרתון של 42.2 ק"מ. "רציתי לנצל את המומנטום", מנסה דוי-טש למצוא את המילים שיתארו את הצעד הלא פשוט שבו בחר. "החלטתי שאני מע-וניין לנסות לגרד את הגבולות. אני בן אדם שמאמין בחלומות ובאפשרות להגשים אותם. כמובן שמדובר כאן על קצה וספורט שדורש חודשים, אם לא שנים של אימונים, אבל החיים לימדו אותי שתמיד צריך להציב יעד ולעבור אותו. כך גם הפעם".

בכל זאת, לא עדיף היה לנסות משהו קצת יותר נגיש?

"אני לא מחפש קיצורי דרך. אפשר להק-ביל זאת לסטודנט שלומד באוניברסיטה. במידה שהוא יקבל את התואר ללא לימו-דים האם הוא יעריך אותו? כמובן שלא. ברגע שאתה משיג את הסוכרייה ללא מאמץ הטעם שלה כבר לא מתוק. מבחינ-תי, תחושת הסיפוק ברגע ההגעה למטרה היא טהורה ומשמעותית בצורה שלא מש-תווה לשום דבר אחר. לכן החלטתי ללכת הפעם על הקצה".

במידה שתהיתם, התחרות עצמה לא היתה פשוטה עבור דויטש וכללה לא פחות משלוש החלפות של פרוטוזות (לרכיבה ולריצה) שגזלו ממנו זמן יקר, בעוד הוא התחרה מול ספורט-אים "רגילים". אבל כפי שכבר הספקתם לה-בין, את דויטש זה פשוט לא עניין.

"האתגר להתחרות מול חברה בריאים רק מגביר אצלי את הדרייב", הוא סיפר לקראת המפגש עימם שעורר השוואה מרתקת לרץ הדרום אפריקאי אוסקר פיטוריוס (קטוע בשתי הרגליים המתחרה מול אצנים ברי-אים). "אני מודע לכך שאני משמש השר-אה עבור אנשים אחרים. ברגע שהם רואים שאני יכול, הם מבינים שגם להם אסור לבוא בטענות לעצמם ולהשתמש בתירוצים. תמיד אני אומר כי הדרך בה אתה רוכב או רץ מעידה על האופי שלך. זה המוטו שלי. צריך להילחם תמיד, גם כשהסיכויים נגדך. תמיד לחפש את הדרכים להגשמה עצמית. זהו הסוד".

את התחרות הוא שאף לסיים מתחת לזמן של שלוש עשרה שעות מה שלא צלח בע-בורו, ואולי טוב שכך - כי גולת הכותרת מסתמכת דווקא במסר אותו הוא מעוניין להעביר לכלל הציבור. "אני מטיף ללקיחת אחריות של כל אלו החיים עם מגבלה כזו או אחרת. אין שום סיבה לא לנסות ולהש-תלב בקהילה.

"כבר הרבה שנים יוצא לי לפגוש בני נוער שנמצאים על פרשת דרכים. הרצון שלי הוא להוכיח להם שאם אני יכול אז כל אחד מסוגל. מבחינתי פריצת הדרך שלי לא תהיה שווה דבר אם היא לא תהווה פתח של תקווה עבור בעלי מוגבלויות נוספים. זהו הייעוד שלי כנראה".